

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN 250 filieri
PE JUMĂTATE AN 130 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN 3— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WILKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSPA-U. 33.
TOATE SCRISORILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14,6)

Napoi la rugăciune!

I. Rugăciunea în cămară.

Un tînăr s'a întors (pocăit) la Christos. Deja după câteva luni observă el, că zelul său către serviciile Dumnezezești și iubirea sa către Domnul au scăzut. Oare unde să fie cauza? El o văzu curînd zăcînd. Rugăciunea sa în cămară slăbi. Isvorul puterii săcă. Ce era de făcut?

În scris făcu el Domnului votul, că în fiecare dimineață se va scula cu douazeci minute mai înainte și acc-asta vreme o va jertfi bibliiei și rugăciunii. Și iacă, tînărul păși în vremea unor mari binecuvîntări, cari fură pentru viața lui de m'ai tîrziu importante.

Napoi la rugăciune! Eu știu, că tu ai mult de lucru. Diavolul încă o știe, și nu are nimic contra. Lui nu-i face nimic, că noi scriem articole lungi, că facem multe cercetări și cetim cărți groase. El nu să tulbură pentru aceea, că noi oferăm multă vreme reuniunilor creștine și luăm parte la fiecare misiune. Dară rugăciunea în cămară nu-i iertat să ni-o lase el, și încă pentru aceea, pentru că aici zace isvorul a toată puterea, a toată înțelepciunea, a toată iubirea.

Oare nu o vezi tu, cât de ocupat ești? Și pentru toate rămâne în sfârșit vreme încă, dară rugăciunea în cămară devine tot mai ticăloasă, pen-

tru că pe sama ei nu să mai găsește vreme.

Napoi la rugăciune! Provocarea sună mai ca un signal, care vrea să dojenească de un pericol. E deja atît de rău oare? Eu nu o știu. Rău stă în tot cazul atunci deja, când nu să mai vede, ori nu să ia în samă pericolul unci viață ticăloșită de rugăciune. Atunci devine într'o zi la o cădere neîncunjurabilă, care nu cu ușor își va delătura petele sale. Și de avem să fim scutiți de cele mai rele, atunci totuși vom ruina în împărăția lui Dumnezeu nervii nostri — și oamenii vor fi din zi în zi tot mai neîndestulați cu noi. Noi ne numim creștini, și nimene nu mai poștește prietenia noastră, nimene nu vrea să trăiască cu noi la olaltă. Napoi la rugăciune! Cui sună acest signal?

Napoi la rugăciune! George Müller istorisește, că el în fiecare dimineață, până nu ar fi pășit în ziuă, a cetit biblia sa în genunchi. Din nou și din nou asculta el, ce avea a-i spune lui Dumnezeu. Dacă cuvîntul lui Dumnezeu astfel vorbea către el, atunci vorbi el către Dumnezeu și puse înaintea lui toate grijile, cererile și închinăciunile sale. Asta singur, așa ne comunică el, a întărit credința lui și l-a făcut potrivit pentru nădejdiile cele mai îndrăznețe.

Dapoi că aceasta-i o praxă foarte simplă, dară nu e așa simplă, a s înrădăcina într'atîta în ea, că nu ar

mai putea-o lăsa. Aceasta-i fără de îndoială praxa lui Iisus, aceasta-i aceea a apostolilor, și ea trebuie să fie și a noastră. Noi nu avem lipsă numai de bani de misiune, noi nu cerem numai cultură! De avem noi a crește ca personalități creștine și totodată ca comunități biblice, atunci ne trebuie rugători cu scop știut. Pentru aceea napoi la rugăciune!

II. Napoi la rugăciunea comunității apostolice!

Când au fost apostolii siliți prin preafălsărcinarea lucrului, a păși napoi dela cauzele afacerilor comunității și a căuta în jur după Diaconi, ziseră ei: „Iar noi vom stăruî în rugăciune și în serviciul cuvântului.“ (Fapt. 6, 4.) Ia sama: Mai înainte era rugăciunea, după aceea serviciul cuvântului.

Napoi la aceasta metodă! Oarele noastre de rugăciune ar trebui să fie adunările cele mai bine cercetate. De aici să nu lipsească după putință nimene. Care necondiționat are să rămână odată, acela ar putea mai degrabă din serviciurile generale (cum noi le numim) lipsi, dară nu în oara de rugăciune.

Într-o odunare și-o făcu predicătorul ca problema sa mai serioasă, pentru ori-ce preți a arădica și a mișca înainte oara de rugăciune. Din nou și din nou invita el la aceasta. Membri între olaltă să invitau. Cei obosiți sau trândavi fură ici și colea aduși de alții. Și rezultatul? Dacă erau mai înainte 30 de rugători, cari veniau, dară acuma veniau cu vremea și până la 300. Schimbând veniau ei Dumineca vara la 7 oare, iarna la 8 oare dimineața la rugăciune, și cercetarea streinilor creștea cu o iuțeață minunată pre toți surprinzând. Mai în fiecare săptămână veniau suflete la Domnul. În vreme de patru ani s'au putut primi în comunitate peste 200 persoane. Napoi la rugăciunea comunității apostolice!

Napoi la rugăciune! Nu vorbiri îndelungate de douăzeci de minute să fie. Acelea sunt bune, când vrem

să ne rugăm spre moartea comunității. Dară aceea să nu voim și nu ni nouă iertat. Rugătorilor publici foarte bine să poate observa, că oare sunt ei rugători în cămară. Cât de clar, cât de obiectiv, cât de intensiv și totuși așa scurte sunt rugăciunile lor! Ei trăiesc totdeauna naintea lui Dumnezeu. Să poate sâmti pe ei, că ei să roagă totdeauna. Ei trăiesc prin toate cu Dumnezeu.

În rugăciunea comunității ar trebui să stee viața comunității și lucrul missional cu toate grijurile și lipsele ei în centru. Rugăciunea mijlocitoare pentru apăsați, bolnavi, închiși ar trebui să unească inimile. Țidule pentru rugăciune ar putea acoperi amvonul de predicat și obiectele aduse înaintea tuturor rugătorilor ca o rugăciune comună.

Cel ce conduce poate cu îndrăsneală să întrebe ici și colea odată: „Cine vrea să se pună înaintea lui Dumnezeu în mijloc pentru cercetarea streinilor (adecă a se ruga, ca cei streini, cari nu au umblat până aci în adunare, să vină să asculte și să se pocăiască)? Cine ar vrea să-și amintească de reuniunea tînărilor, de reuniunea fecioarelor, cine de a cântăreților? Cine vrea să ne conducă în rugăciune pentru misiunea foii noastre (oh cine s'ar ruga pentru răspândirea foii noastre, care în loc a căpăta mai mulți abonatori, și din ceilalți abzie de ea, vai fraților!), și cine vrea să pună naintea Domnului lipsele cassei noastre?“

Acestea sau deasemenea întrebări, așa o mișcare în sine comună ne va face nouă oarele de rugăciune iubite, ba, nelipsite, ne va aduce nouă tînărima noastră și Duchul charului și a rugăciunei va veni preste noi jos. Păcătoși să vor pocăi! Poporul lui Dumnezeu va întinări din nou ca vulturul și mânele se vor mișca spre lucru! Cuvântul lui Dumnezeu se va vesti în puterea Domnului și cu mare bucurie! Viața comunității noastre va deveni un izvor al bucuriilor și a puterilor, și în depărtare de ciasuri

În jur se vor face întrebări după aceasta voitată spirituală, care distinge serviciile noastre Dumnezezești! Noi vom fi un exemplu a tuturor credincioșilor, și dela noi va ieși sunetul cuvântului Domnului în toate părțile și în jurul nostru! Pentru aceea napoi la câmară de rugăciune! Napoi la rugăciunea comunității apostolică! Toți, cari să pot ruga, napoi la rugăciune!

Din Wge.

Biblia, un izvor a vieții :-: :-:

(Referat, ținut în congresul din Stockholm.)

De B. Weerts.

Ce este viață? Ce este viață spirituală? În ce stă ea? De unde vine ea? Nici un om nu ne poate da la aceste întrebări un răspuns săcător. Viața este un secret, care nimene nu o poate de ajuns scociori. Noi putem numai pe *simptomele* (aparențele) vieții cunoaște viața și din *esprimările* vieții putem deduce la viața ce este. Unde să arată lipsele vieții, acolo trebuie să fie viață, și unde este viață, acolo își are un început. Începutul a toată viața este în Dumnezeu. „Toată viața din tine izvorește!”

Viața cea spirituală o creează Dumnezeu prin Duchul său și prin cuvântul lui îl avem noi în Biblie, și acest cuvânt să reinviază și să face fructifer prin Duchul sfânt.

Prin Biblie vine viața spirituală.

Dacă noi afirmăm aceasta, atunci nu identificăm (asămănăm) Biblia cu Dumnezeu. Biblia nu ne este nouă *Christos*, ci Dumnezeu s'a descoperit pre sine într'însul și ne-a făcut în el cunoscut ființa și voința sa. În Biblie, cartea cărților, avem singura carte valabilă de religiune, lângă care nu să poate pune alta asemenea ei.

Între noi și aceia oameni, cărora e Biblia o carte ca celelalte cărți, e tăiată măsărița; eu aceia nu putem noi

avea împărtășire. Acelora le-am putea noi face numa ca aceluia bărbat, care aduse preotului său o *legătură* de biblie cu cuvintele: „Iacă, venerabile, aici e Biblia D-tale!” Preotul respunse: „Asta-i numai legătura (tablele)!” „Da”, zise omul, mai mult nu mi-o rămas. Fiecare dată, când ai caracterizat D-ta vr'un capitol ca neveritabil, l-am tăiat afară, și fiecare carte, acarei veritabilitate ai tras-o la îndoială, o am tăiat afară. Mai mult nu mi-o rămas.”

Sprijiți pe pășanii fericite, mărturisim noi cu apostolul Iacob (1, 18.): „Din a să voia ne-a născut prin cuvântul adevărului,” și cu Petru (I. Petru 1, 23. 25.): „Suntem renăscuți nu din sămânță stricăcioasă, ci din nestricăcioasă prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu, care rămâne în veci. Acest cuvânt al Domnului rămâne în veci.”

Acest cuvânt este sămânța vieții și trebuie să fie primit de inimile cele credincioase și ascultătoare. Noi voim să fim creștini *biblici*. Dară noi nu voim numai pentru persoana noastră a ne îndrepta învățătura și viața după Biblie, noi voim să mijlocim și altora acest tesaur, învățătura și viața Scripturii. De am putea noi să spunem despre mulți ca Pavel (I. Corint. 4, 15): „Eu vam născut în *Christos Iisus* prin *Evangelia*!” Pentru aceea ar trebui dus la toate popoarele. Martori unși de Duch, cari au pășit puterea vieții a cuvântului în inima și viața lor, să o vestească la toate națiunile. Cuvântul Domnului să nu se întoarcă deșert la Dumnezeu. (I-saia 55, 11.) Domnul Iisus a spus: „Cuvintele, cari eu vi le vorbesc, sunt *duch* și *viață*.” Și pentru că sunt ele *duch* și *viață*, și pot ele crea viață spirituală. Când noi vestim cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu așteptăm rezultatul trezitor de viață dela retorica (predica) și logica (min-tea) noastră, nu dela darul și pietatea noastră, și nici dela bisericile pe din lăuntru și pe din afară atât de pompoase; nu dela cântare; *musică*

și sărbătoriri, ci dela însăși cuvântul; căci cuvântul Domnului este viu și puternic". E înfricoșat între cei ce ascultă. (Coloseni 1, 5-6.) El are și acuma încă puterea încolțirii ca în zilele lui Iisus și a apostolilor lui, aceea o pot cu miile mărturisi, cari au venit dela moarte la viață prin Duchul lui Dumnezeu. Noi avem a mulțami lui Dumnezeu pentru cuvântul său și a ne pune tot mai mult sub el, să-i dăm tot mai mult drept și în lucrurile noastre missionale și de evanghelizațiune. El trebuie să stee preste toate reformele culturale, sociale și politice, ele toate trebuie pătrunse și stăpânite. Noi nu așteptăm o transformare și renaștere religioasă cuprinzătoare de lume, unde nu este omul singular cuprins de Duchul lui Dumnezeu, unde cuvântul lui Dumnezeu nu pătrunde prin inima singulară și n'o aduce la viața dumnezească și în comunitatea lui Iisus.

Cine nu primește cuvântul adevărului, acela nu primește pre acela, care să numește pre sine „Adevărul” și „Viață”. Cine să „poticnește în cuvânt” acela a lăpădat cu aceea piatra cea vie, pre Iisus Christos, și s'a poticnit de „piatra unghiulară”. (I. Petru 2, 4-8.)

Dară cum ar și purcede deci viața cea spirituală prin „cuvântul cel viu și rămânător alui Dumnezeu” (I. Petru 1, 23), așa și trebuie să fie nutrită și dusă înainte prin cuvânt. Ca „fi decurând născuți” să fim noi doritori după laptele cel cuvântător, nefalsificat al cuvântului, ca să creștem. (I. Petru 2, 2.) Mama, care a dat cupilului viața, trebuie și poate între împrejurări normale să-i nutrească și să-i ducă înainte viața.

Viața sănătoasă pretinde nutremânt „Cel ce este dela D-zeu, ascultă cuvântul lui D-zeu.” Amândouă „lapte” și „nutremânt vârtos” aflăm noi în cuvântul lui D-zeu. La cinenici unanici ceea laltă nu-i prieste sau nu-i place, acela e bolnav. Și cine nu ia nimic la sine, acela e mort. Oamenii sănătoși alui Dumnezeu au trebuință de nutremânt vârtos, și aceasta să află în cuvântul

lui Dumnezeu. „Omul nu trăiește numai din pâne, ci din fiecare cuvânt, care vine din gura lui Dumnezeu.” (Mateiu 4, 4.) Scriptura mărturisește despre el. Pentru aceea să fie la noi vestirea cuvântului Christo-centrică. Dacă el ne-a descoperit Scriptura și a făcut să arză inima în noi, atunci și noi putem bine explica. Dacă ne lipsește nouă cunoștința și pricepera Scripturii și credința, atunci ne-am putea însemna îndemnarea lui Goethe:

„... Cleiți la olaltă,
Ferberți o beutură din nunta altora

Dar nu veți face inimă la inimă,
Dacă nu vă vine dela inimă.”

Nu piatră, ci pâne vreu să mănânce copiii. Aceea le prieste lor, când sunt sănătoși, mai dulce ca mierea și fagurul. Când psalmistul în cele mai diferite exprimări și variațiuni mărește cuvântul lui Dumnezeu (Ps. 119) și totuși nu avea decât numai câteva scrieri vechi testamentale, cu cât mai multă cauză avem noi, a lăudă cuvântul Domnului, cari avem și scripturile Noului Testament! „Noi avem cuvântul profetic mai sigur.” (II. Petru 1, 19.)

Acest cuvânt este lumina, care luminează într'un loc întunecos. Aceasta lumină are lipsă de viața din Dumnezeu. Cuvântul Domnului este lumina peiorului nostru și o candelă pe calea noastră. Până când Iisus, lumina lumii, în cuvântul său ne luminează, voim noi a ne sorii în razele lui și o respingem, a ne îndestula cu o lumină artificială sau doară a urma luminelor rătăcitoare ale nomolului. În lumina lui umblând, putem noi fi lumina și altora ca exemplu, ale spune: „Urmați-ne!” În încureătura vremii noastre, unde fantasmarea stă în înflorirea ei mare, unde tot soiul de fructe rătăcitoare să coc, voim noi a ținea sus făclia cuvântului dumnezeesc, ca sufețele rătăcînde să și afle calea. Asemenea farurilor înalte de luminat avem noi a lăsa să lumineze lumina cuvântului departe,

ca în noapte și furtună tot omul să se poată orienta pe marea vieții și să poată pluti spre portul cel potrivit. Oh dacă acest izvor a luminei nici odată nu s'ar tulbura și întuneca prin noi, atunci ar trebui să fie sfeșnicul nostru aruncat dela locul său!

Sfârșitul va urma.

Sub care lege sunt creștinii?

De D. M. Canright.

Când Dumnezeu vorbește, oare nu e păcat a nu asculta? Desigur că da. Pavel zice: „După ce în multe părți și în felurite chipuri a vorbit Dumnezeu odinioară părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile a vorbit prin Fiul.” (Ebr. 1, 1.) Aceasta ne arată, că Dumnezeu a vorbit oamenilor în felurite chipuri și în multe timpuri. Nu face nimica, că pe ce cale a fost voința lui Dumnezeu exprimată, ar fi păcat să nu fie ascultată. Dacă legea dela Sinai e înlăturată, atunci nu este nici o lege, nici păcat, zic Adventiștii. Așa, atunci e imposibil, ca Dumnezeu să-și descopere voia lui afară de aceste cuvinte exacte, literă după literă! Cine crede astfel de absurditate? Toată contraversa este redusă numai la aceasta: Descoperit-a Dumnezeu voia sa pe deplin și lămurit în Noul Testament, arătând oamenilor ce este bine și ce este rău? Oare în voia lui Dumnezeu descoperită prin Fiul în Noul Testament este mai mare autoritate, decât Vechiul Testament sau nu? Trebuie oare, ca învățăturile N. T. să fie modificate ca să fie în consonanță cu litera legii Vechiului Testament, sau regulamentele Vechiului Testament să fie modificate, ca să fie în consonanță cu Evangelia? Aceasta din urmă desigur. Dară Evangelia nicăiri nu împune a șaptea zi.

Atunci cuvântul Domnului Iisus Christos nu e lege? Poate oare să fie o lege mai înaltă? „Eu și Tatăl una suntem,” zice Iisus. (Ioan 10, 30) și „ca toți să onoare pre Fiul, precum onorează pre Părintele.” (Ioan 5, 23.)

Deci cuvintele lui Christos trebuie să fie onorate ca și cuvintele Părintelui. Ele sunt lege, ca și cuvintele lui Dumnezeu. D-zeu a promis, că va înălța pre Christos și va pune cuvintele lui în gura sa, și că va vorbi precum Dumnezeu îi zice. (II. Moisi 18, 18.) Iisus zice, că Părintele l-a trimis și i-a ordinar, ce să zică. (Ioan 12, 49, 50.) „Cuvântul care am vorbit eu, acela vă va judeca în ziua cea din urmă.” (vers. 48.) Deci noi vom fi judecați prin învățăturile lui Christos; și nu prin legea vechiă. Creștinii vor fi judecați după Evangelie. „În ziua când va judeca Dumnezeu cele ascunse ale oamenilor prin Iisus Christos după evangelia mea.” (Rom. 2, 16.) Zis-a Dumnezeu: „Ascultați de dinsul.” (Mateiu 17, 5.) Toată autoritatea în cer și pe pământ s'a dat lui. (Mateiu 28, 18.) „El îi învătă ca cel ce are autoritate.” (Mat. 7, 29.) El are o lege, Galateni 6, 2: „Împliniți legea lui Christos.” „Țările depărtate vor aștepta legea lui. (Isaia 42, 4.) Noi suntem sub legea lui (I. Corint. 9, 21: Supus legii lui Christos.” Sumarul cel mai măreț de adevăr moral și religios, care lumea a auzit cândva a fost predica de pe munte: Mat. 5—7. E cu atât mai superior (mai mare) decalogului (celor zece porunci) încât este Evangelia mai superioară Iudaismului. Aici Christos interzice omor, versuri 21—22; adulter, versuri 27—28; jurământ 34; ipocrismul (fățăriă), cap. 6, 1—5; lăcomia, 19—34; și toată fapta rea 7, 12. N'ar fi oare păcat a neasculta ordinele lui Christos?

Iisus a dat porunci învățăceilor săi (Faptele 1, 2.) și a ordinar, ca să le învețe la toate popoarele. (Mat. 28, 18—20.) Noi trebuie să ținem poruncile lui. (Ioan 14, 15. 18—20.) N'ar fi oare păcat în călcarea lor? Cine cutează a tăgădui aceasta? „Pavel apostol al lui Christos Iisus prin voința lui Dumnezeu.” (Efes. 1, 1.) a zis el: „Lăpădând dela voi minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său.” „Nu păcătuți, furul să nu mai fure (Efes. 4, 25—28.) și: „Cele ce vă

scriu, sunt ordine ale Domnului. (I. Corint. 13, 37.) Și totuși zic Adventiștii, că dacă legea vechiă e înlăturată, atunci nu mai sunt ordine contra minciunei, furtului, etc. Versurile de mai sus ne învață mai bine. Într-adevăr, Pavel zice: „Nu am ascuns dela voi nimica de folos... că nu m'am ferit de a vă anunța tot avutul lui Dumnezeu.” (Faptele 20, 20. 27.) Fiecare păcat, pentru care inima omului poate fi vinovată, este oprit în Testamentul nou, de multe ori prin autoritatea lui Christos și a apostolilor lui, precum să și știe. Și totuși zic Adventiștii, că nimica nu condamnă păcatul, afară decât decalogul (cele zece porunci).

Spiritul legii Mosaice, fiecare principiu moral din ea, este reînnoit în Evangelie de multe ori cu toată autoritatea Fiului lui Dumnezeu. Nici o datorie creștină nu poate să fie amintită și să nu fie învățată în Noul Testament. Nici un lucru care ar fi greșeală pentru un creștin ca să-l facă, nu este oprit în Vechiul Testament, fără să fie oprit într-o formă sau alta și în Noul Testament. Afară de Sabat, toate celelalte nouă porunci sunt în N. T., sau în aceleași cuvinte, sau în parte exprimate.

Atunci să fie oare V. T. lăpădat? Să ferească Dumnezeu! Trebuie să fie primit ca cuvântul inspirat de Dumnezeu, ca o comoară de adevăruri prețioase; dar trebuie să fie studiat în lumina Noului Testament, și modificat prin acesta. Nimica să nu fie cerut dela creștini, numai pentru că să afle în Vechiul Testament. Spre a fi împunător conștiinței noastre, trebuie să fie cerut de Noul Testament. Aici ziua a șaptea pierde totul, pentru că în tot Noul Testament nu este nici un ordin, ca să fie ținută; dar înlăturarea ei să învață lămurit.

„Poruncile lui Dumnezeu” în Noul Testament.

Sămbătarii Adventiști au mult de vorbit, despre „poruncile lui Dumnezeu” Apocalips 14, 12 și pretind, că

aceste sunt cele zece porunci. La ei „porunci” însemnează totdeauna decalogul, alta nimica. Ori unde ei găsesc acest cuvânt, ei așa îl întrebunțează. Dar astfel de poziție e cu totul greșită. Sunt peste 800 de texturi, unde acest cuvânt „poruncile” este întrebunțat în felurite forme. Am cercat fiecare deamănuntul. Eu aflu, că e un cuvânt general pentru toate cererile bibliei. După cum am aflat, 49 de ori din 50 de locuri altceva înșamnă decât cele zece porunci. Cerceteze cetitorul următoarele versuri: III. Moisi 22, vorbește numai despre datoria preotului și aducerea jertfelor. Toate, câte Dumnezeu a poruncit despre aceste; el le numește „legile mele.” (vers 31.) În V. Moisi 11, 27—28, cele ce a vorbit Moisi, sunt numite „ordinea lui Iehova.” În V. Moisi 26, 12—13. cuvântul este întrebunțat despre legea de zeciuială. În V. Moisi 28, 1. este întrebunțat pentru tot ce Moisi le a poruncit. Când Iisus a fost întrebat despre lege, el a numit ca cele două „porunci” mai mari, care să afle afară de decalog. (Vezi Mat. 22, 35—40; III. Moisi 19, 18; V. Moisi 6, 5.) Așa și ordinea lui Christos și ale apostolilor lui sunt numite „porunci.” Iisus zice: „Tatăl, care m'a trimis, el însăși mi-a dat porunca, ce să zic și ce să vorbesc.” (Ioan 12, 49.) Dacă Dumnezeu a dat porunci lui Iisus și el le-a dat bisericii, n'ar fi ele oare poruncile lui Dumnezeu? Desigur că da. Timpurile cele de demult trecură și Domnul a proclamat poruncile lui Dumnezeu Evangelia pentru timpurile cele nouă. Astfel în marea comisiune zise el: „Învățându-i să păzască câte v'am poruncit.” (Mateiu 20, 20.)

Iarăși zise Iisus: „Dacă mă iubiți pre mine, veți păzi poruncile mele. (Ioan 14, 15. 21.) „Cine are poruncile mele și le păzește, acela este care mă iubește; iar cine mă iubește pre mine, va fi iubit de Părintele, și eu îl voi iubi și mă voi descoperi lui.” Cum putem noi zice în fața acestor texturi lămurite, că Iisus n'a dat

porunci? Cine este care-l iubește pre Christos? Acela, care ține poruncile lui. Aceasta este, ce însemnă a fi un păzitor de porunci în Noul Testament. (Ioan 15, 10—14.)

Deci, de împlinim noi cea ce ne-a poruncit Iisus, nu e aceasta de ajuns? Și nu vom fi noi siguri de iubirea lui și de iubirea Părintelui? Dar unde a poruncit Iisus cândva, ca să se țină a șaptea zi? Nicăiri. Așa Luca ne spune, că „s'a înălțat“, după ce a dat prin Duch sfânt porunci apostolilor. (Fapt. 1, 2.) Dacă Iisus Christos a dat porunci prin Duchul sfânt, oare nu sunt ele poruncile lui Dumnezeu? Oare nu sunt ele egale cu cele date prin Moisi? Acuma ascultă-l pre Pavel, că ce sunt poruncile în Noul Testament, Evanghelie: „Dacă cineva gândește că este profet sau spiritual, cunoască bine ce vă scriu, că este porunca Domnului.“ (I. Cor. 14, 37.)

Deci scrierile lui Pavel sunt „poruncile Domnului.“ Și, zice apostolul, ca cei spirituali să cunoască aceasta bine. Oare vor recunoaște aceasta amicii nostri sămbătari? Ei vor vedea un nou înțeles în „poruncile lui Dumnezeu“, Apoc. 14, 12 de voiesc. Iarăși ne spune Pavel: „Căci știți ce porunci v'am dat prin Domnul Iisus.“ (I. Tes. 4, 2.) Deci apostolul a dat porunci prin autoritatea Domnului Iisus. Apostolul Petru ne dă o astfel de mărturisire. (II. Petru 3, 2.) *Entole*, cuvântul grec pentru poruncă, să află în Noul Testament de 8 de ori, în formele singulare și plurale. În cel puțin 48 din acestea nu să poate să însemne decalogul, și în mai mult de jumătate din celelalte, este întrebuintă într'un mod general. Nici într'un singur caz nu să arată cu siguranță, că însemnă cele zece porunci și alta nîmica. În cele trei locuri din Apocalips unde să găsește, nu e nici alusie (țin-tire), că ar însemna decalogul. A pretinde, că au aceasta însemnătate, ca pretinde ceva fără dovadă, chiar punctul, care trebuie dovedit. Ioan, care a scris Apocalipsul, a scris

și Evangelia după Ioan, și cele trei epistole ale lui Ioan. El întrebuintează cuvântul „porunci“ plural și singular de 28 de ori, și în nici în un singur caz nu să referă la cele zece porunci; dar mai în tot cazul, de nu în toate, să referă la poruncile lui Iisus. (Vezi Ioan 14, 15; 21, 15, 10; I. Ioan 2, 1—5; 3, 22—24; 4, 21; 5, 1—3.) Și e natural, că el are același înțeles prin cuvântul „porunci“ și în Apocalips 14, 12.

Precum Christos este „Învățătorul și Domnul nostru, Ioan 13, 13; „Capul“ bisericii“, Efes. 1, 22; „tot și în toți“, Colos. 3, 11: având „toată puterea în cer și pe pământ“, Mat. 28, 18; și el va judeca lumea, Ioan 5, 22; 14, 10; deci, cât de rezonabil este, că el să dea porunci. Aceasta este tocmai, ce el a făcut, Mat. 28, 18—20; Fapt. 1, 1—2. De va asculta cineva de învățătura lui Christos, atunci nu trebuie să aibe nici o frică despre mântuirea sa. (Rom. 8, 1—4.)

University Library Cluj

Din Chrestinul.

Răutatea calumniei.

Acest păcat ce se află în o așa propășire a vorbirei napoia spatelor și a calumniei nici nu să poate de ajuns de afund deplânge. Cum plouă în toate părțile judecăți, vorbiri desprețuitoare, calumnii, la fiecare masă, în fiecare societate, în tot locul, unde numai convin oameni!

Ar fi încă suportabil, dacă aceasta smântă numai lu oamenii nelegiuți, cari stau în fața creștinismului indiferenți sau ca vrăjmași, s'ar afla, că, astfel zice vechiul proverb: „Din cei răi iasă răul.“ (I. Sam. 24, 13.) Dacă în inima unui om este iadul; atunci nu să poate în modul rațional altceva aștepta, decât că și inima lui să fie aprinsă de focul iadului (Iacob 3, 6.) Și totuși nu-i de miraz, dacă așa oameni desprețuiesc pre cei buni, ba, tocmai ei, pentru că sunt buni, desprețuiesc.

Dară ah, aceea răutate nu-i numai pe așa unii mărginită, aceasta plagă, nu numai între egipteni domnește, ci să poate afla și în Israil. Este foarte înrădită o observa, cum așa unii, cari să întore la Domnul, ascut limbele lor asemenea sabiilor contra mărturisitorilor lui Christos, cum un bărbat brav judecă și mustră pre celalalt și un frate pre celalalt batjocorește și face rău. Și cine poate spune: „Eu sunt curat de acest păcat!“? Eu vă rog, îndurați-vă de sârmanul vostru suflet și nu pătați și nu răniți conștiința voastră cu acest păcat. Aveți compatimire cu frații voștri, lăsați să fie de ajuns, că creștinii cei fericiți și servi ai cuvântului să fie grămădiți de cei nelegiuți cu despreți; cu adevărat nu-i de lipsă, ca voi să vă puneți în legătură cu așa lucrul a diavolului. Voi ar trebui cu atât mai vărtos asemenea lui Ionathan (I. Sam 23, 16.) să întăriți mâna fratelui vostru contra defăimărilor lumii necredincioasă și nu să pregătiți celui și așa înrătat tot mai multă strimtorare. Cugețat la cuvântul Galateni 6, 7 și Mateiu 25, 40.

Sfinților lui Dumnezeu nu-i iertat a împrumuta cu ușurință urechia lor la toate povestile și faimcele despre frații lor, cu atât mai puțin a le da credere. Iubirea o pretinde, ca noi să pășim contra raporturilor rele și a le cerca, până nu le-am crede.

Sunt și păcate ale cugetării calumnice, adevărat când judecăm pre aproapele nostru prea aspru în inimă; dară este înainte de toate limba cea calumnietoare, care face atăta nefericire. A unor oameni limbă e atât de ascuțită și tăiecioasă, că pot mai rău mușca cu ea decât cu dinții. Limba nu e de oțel, totuși taie ea, și ranele, pre cari ea le causează, sunt greu de vindecat, mai greu așa unele, pre cari ni le fac pe din napoi. Domnul și Mântuitorul n'a vorbit despre nimenc rău pe de napoi, ci a suspinat murind către Dumnezeu pentru vrăjmașii săi. Noi trebuie să-i

fim lui asemenea, ori că noi nu vom petrece nici odată în apropierea lui. Toți calumniatorii sunt foii diavolului, prin cari el aprinde cearta; dară aceia sunt cei mai primejdioși, cari suflă focul într'ascuns. Dacă nu ar exista primitori flămânzi pentru vorbele cele rele, atunci negușătoria cu așa marfă acuiși ar înceta.

Iohn Trapp, repostat în 1669, zise: „Aducătorul are pre diavolul pe limbă, și cel ce ascultă clevetile, îl are în urechiă.“ „Arată-i ușa!“ am spune noi despre un beat, care pășeste în casa noastră, și totuși e întrebare, că oare purtarea lui necuviincioasă facer ar atăta renorocire, ca istoriile ce să furisă în inime și semnele ascunse ale suflătorului în urechi. Acest păcat este o întregă lăntuire (legare de olaltă) a relexor și săvârșesc o neșpusă nefericire. El ruinează pacea și subgroapă temciul prieteniei, el rupe legăturile cele mai gingașe, nimecește familii întregi și sacă măduva vieții iubirei și stimei, el face pre un om rău ca pirș și totodată ca martur, judecător și spânzurător a celor nevinovați. Legea oprește aspru acest păcat: „Să nu porți vorbe de rău în poporul tău.“ (III. Moisi 15, 16.) În Ps. 50, 19 să pune vorbirea de rău și calumniatoare înainte ca o crină, care Dumnezeu, deși tace el câtăva vreme la aceea, în sfârșit o va cerceta cu asprime. La Rom. 1, 29 este la înșirarea păcatelor păgânilor, cari au dat pre Dumnezeu de o parte în cugetul lor sueit, a face, ce nu să cade, și aceasta înșirat, că ei sunt șoptitori și calumniatori.

Nouă pentru aceea nu ni iertat a trece numai așa superficial preste păcatul vorbirei în dos și de calumnie, pentru că noi în acest lucru atât de ușor greșim. Nu este mai puțin rău, a răni pre cineva cu limba decât cu sabia; ba de multe ori sunt împunsăturile, pre cari ni le face limba cea înrăutățită, mai cu greu de vindecat ca acelea a sabiei. Pentru aceea aveți milă cu lumea ce nefericită, nemintoasă și o ajutați contra

ăcestui păcat; alinați ranele cele sângerânde, împiedecați acest obicei nelegiuit între credincioși și necredincioși, cât vă este cu putință; plăngeți-o înaintea lui Dumnezeu și nu părăsiți, a vă ruga lui, ca el să pună capăt acestui rău.

Din Wge.

DIN FĂURIE.

„Să scriu, să nu scriu?” Aceste cuvinte le-am aflat într-o foaie cu cuget creștinesc, care apărură cu câțiva ani mai înainte, care trebuie s'o spunem cu durere, că astăzi nu mai stă. Causa la aceea e, că aceea foaie s'a ocupat mult cu esplicarea cuvântului lui Dumnezeu, și mai ales și cu aceea, că nu neteza mult pre cei păcătoși. În sfârșit nu mai avea ce face, că o mare mulțime dintre cetitorii abziseră de ea, că nu le plăcea a fi scuturați și treziți din somnul păcatului, cu atât mai puțin voiau ei să rabde suierătura corbaciului, care-i nimerea preste spinare.

În fapt, aceea foaie nu mai există, deși au fost și așa unii, puținei, la cari le pare rău după ea. În anul din urmă, când văzu redactorul acelei foi (el era un profesor înalt în C.), că și unii, și alții abzie de ea, numai icicolea era câte unul, la care nu-i era treaba aceea indiferentă, ci să intereseau, că le plăcea și erau gata și a plăti mai mult în abonament, dară înzădar, că erau puțini de cei ce părțineau adevărul, și mai mulți erau, cari voiau să nu-l mai vadă. De acolo o pricepem noi, ce era cauza că el scria: „Să scriu, să nu scriu!” și apoi urmând zice el în descurajarea sa: „ași mai vrea să rup condeiul cu care scriu acestea în mii de bucăți, când trebuie să văd... ce nu ași dori!” Acestea nu erau vorbe lingușitoare dela un redactor către cetitorii săi.

Ce să zicem noi? Acesta e numărul 2-lea pentru acest an, și dacă privesc napoi la anii trecuți și inte-

resul de mai înainte și mă uit și la lista acelor abonati, cari s'au înștiințat că vor lua pe viitor, sau nu vor lua foaia, atunci și eu sunt împins de acela sămț, ca să întreb: „Să scriu, să nu scriu?” Oare nu ar fi lucru mai cuminte (omenește zis), dacă ași pune jos condeiul, și m'ași căuta de celelalte treburi ale mele? Oare merită-se, ca eu să petrec și ciasuri de noapte, lucrând, scriind și ostenindu-mă pentru acest lucru, de care la alții nici că le pasă, nici că-i doare capul cel puțin pentru acest lucru? Oare nu e înzădar toată osteneala și truda mea, cu care mă silesc în slăbiciunea mea, ca acest lucru să aibe o înaintare? Oare nu sună înzădar cuvintele scrise în accasta foaie în vânt, ca unor urechi asurzite? Ași mai vrea să dau cu condeiul de pământ ca să se nimicească, mai ușor m'ar pica, decât când trebuie să văd cu ochii mei proprii, că unde erau mai înainte cel puțin 10 exemplare, până era foaia mai scumpă, acuma fiind ea mai ieftină să îndestulează cu abea 3 până la 4 exemplare, și acelea doară din ruș... Vai, condeiul meu! Oare tu ești vina la așa lucru trist, oare tu vrei să tragi clopoțelul de agonie pentru cei indiferenți (și căzuți, morți) a fiicei Sionului? Oh, lasă-te, nu o face! Oh, condeiul meu, care ai scris până acuma multe mii de litere, oare nu ai vrea tu să te puni jos în prav, și altul să se rădice, care să scrie doară altele, mai plăcute, mai frumoase, mai gâdălitore de auz! Inima mea nu poate fi veselă, nici liniștită, când vede, când sămțeste cele ce să fac în jurul ei. Inima mea trebuie să plângă cu amar, cunoscând, că piercolul este aproape, unde „poporul meu să pierde din lipsa de învățătură”, și și aceea puțină, ce ar putea căpăta, o respinge dela sine.

* * *

Aceasta foaie să numește în limba germană și maghiară: „Marturul Adevărului”, care și este un frumos nume. Un nume, care vrea să zică ceva. Nu-

mele său o caracterizează, că aceasta foită are să fie un martur; care trebuie să mărturisească lumii despre adevărul cel vecinic alui Dumnezeu; dară ea trebuie să fie un marture, care să spună și celor rescumpărați alui Dumnezeu adevărul, și încă tot adevărul cel nefalsificat și neamestecat cu vicleșug, dela Dumnezeu. Dară marturii adevărului n'au fost totdeauna ca marturi priviți, nici primiți, ei ei au fost de multe ori „Martirii Adevărului“, și astfel și aceasta foită, dacă nu va putea să-și împlinească problema ei ca: „Marturul Adevărului“, doară va putea câtva răbda și suferi ca „Marturul Adevărului“, și de ar suferi chiar dela aceia, cari ar trebui să asculte de ea, dară a tăcea adevărul, nu-i cu dreptul. Deci condeiul meu, și dacă mai ai și tu a suferi și a răbda până-ți va veni rescumpărarea trimească dela Părintele „Adevărului vecinic“, mai răbdă, și a ta ziua strălucită să apropie. Răbdă pentru Adevăr, suferi cele ce vin preste tine și într'o zi frumoasă și se va porunci odichna, va veni strămutarea în oare-care mod.

Așadară și dacă unii nu te-ar vrea, dară tu nu fi de tot descurajată, ei serie, chiar și celor ce nu iubesc șirele tale, și nu-i gâdălește la urechi rostirea adevărului prin tine, tu scrie, serie, serie și mai departe, și dacă nu le place la oameni, tu nu despre ei ai să scrii, ei despre adevărul lui Dumnezeu, și acela nu lingusește, nici nu caută în față la oameni, ei muștră păcatul celor mari și a celor mici. Așadară tu nu tăcea ei serie cele ce Dumnezeu îți pune înainte și el va respălăți celor nestatornici după purtarea lor, dară nici răbdarea și durerea ta nu-i ascunsă înaintea lui. Serie dară condei rău, pân'o fi altu'n locul tău!

MISSIUNE.

* Un raport frumos. Iubiți frați! Charul lui Dumnezeu Tatăl fie cu noi toți, amin. Foarte ne putem bucura, când cugetăm la bunătatea lui Dumnezeu și la dragostea, în care el ne-a împărțășit, și cu care el ne-a cinstit pre noi poporul său în vremea cea mai din urmă, când Evangelia lui să predică cu puterea Duchului său cel binecuvântat în mai multe inimi; la care numai lui avem a mulțami și numai pre el avem să-l laudăm, căruia fie cinste și mulțămită în veci.

Noi bihoreni cu iubire facem cunoscut la toți frații nostri binecuvântarea în care am fost împărțășiti dela Dumnezeu în anul 1913. Noi am avut 14 botezuri, la care fratele nostru I. Tîrban în tot locul a botezat. Cel din tîiu botez a fost la Monștor în 18 mai, s'au botezat 31 suflete. A 2-lea la Alpăr, unde s'au botezat 16. A 3-lea la Tinód, cu 56 suflete. A 4-lea la Kisláz, cu 22. A 5-lea la Sumal a 2-a zi de Rusalii, cu 38. A 6-lea la Percsen, cu 25. A 7-lea la F. Tót, cu 22. A 8-lea la Kotiglet, cu 39. A 9-lea la Tövis și Szászsebes, cu 7. A 10-lea la Monștor (a 2-a oară), cu 11. A 11-lea la Tötös, cu 16. A 12-lea la Szelistye, cu 6. A 13-lea la Bréd, cu 9. 14-lea la Tötös (a 2-a oară), 22. De tot s'au botezat 320 suflete, pentru care mulțămim preonoratului Dumnezeu, care a binevoit a da Duchul cel sfânt, care să aducă aceste suflete din păcat la el, și să le scoată dela întunec și dela umbra morții unde zăceau, și să le strămute în împărăția Fiului său celui binecuvântat (Rom. 14, 17); căruia le și încredințăm, ea el să le păzască și să le păstorească.

Mai departe am avut noi, iubiților frați, mare bucurie, când avurăm ședintele noastre de toamnă, că Domnul ne-a dat timp liniștit pentru ele. În

Să răspândim foala
„ADEVĂRUL“.

Nov. 30 a fost la noi în Kisláz, la care au luat mai mulți frați bătrini parte, iar reprezentanți din cerc au fost din vr'o 13 adunări, și încă alții mulți oaspeți. La care ne-a dat Domnul o binecuvântare simțibilă.

Apoi am avut în Dec. 16 o ședință în Talpas, la care au luat parte delegații cercului din vr'o 30 de adunări. Și aici s'a împărțit lucrul, fiind că teritorul a fost foarte mare, și s'a împărțit în 4 părți, dară tot sub conducerea fr. lui Florian; în partea Belului fr. Dudaș din Tăgădău, în partea Ocurișului fr. Mașcaș din Călacea, în partea Vădas și Gurba fr. Motocan și în jurul Talpoșului rămâne fr. Florian. Aici ne-a cinstit Domnul foarte multă bucurie, la care au luat parte și alții fr. bătrini.

În 17-lea au fost cu toți frații bătrini în F. Toth, unde au avut ceva sfătuire,

În 18 am mers la Venter și în 19 lea și aici s'a ținut ședința cercuală, la care mai multe **Bucurii frumoase** și cu binecuvântarea dela Domnul am putut dobândi, și între toate cel mai important a fost despre căsătorie. Aici ședința a adus o hotărîre în privința căsătoriei, ca aceia tînări, cari au ajuns la vrăstă, dară dacă ar fi și bătrini (văduvi), cari au ajuns a se căsători, nici de cum nu-i iertat a începe la cauza de căsătorie până n'ar cere mai nainte dreptul dela bătrânii cercului, care au să-i conducă mai nainte la Scriptură (și rugăciune) și de acolo să înceapă căsătoria. Nici de cum nu-i iertat, ca cei ce sunt de căsătorit să umble fără de știrea bătrînilor cercului, dela care trebur să aibe biletul membral, în care să fie adevărit despre viața lui creștinească și tot odată să fie scris, oă când s'a botezat și prin cine. Cu acela (bilet) și cu cine conducătorul i-a recomanda numai să umble a se căsători (I. Moisi 24, 2. 11.) Și dacă din întâmplare cineva nu va voi să asculte, pro acela să-l însemneze și să se cerce, și după ce s'a cercat, să fie eschis din șirul membrilor, care fără

aceste îndrumări va umbla a se căsători. Mai departe s'a hotărît; că tînărilor nici la un caz nu liertat să umble și să cerce după surorile cele tănăre și a vorbi cu ele despre căsătorie. Dacă acest lucru se va adevări, aceia să fie îndată pedepsiți. Aceste s'au lucrat în ședința din Venter, care cei de față au primit-o bucuos cu arădicare de mână. Aici încă a fost fr. Cornea și fr. Țirhan președenții conferinței, iar fr. Vékás a fost notar la toate ședințele amintite. Dce bunul Dumnezeu binecuvântare sa cea cerească preste toate aceste hotăriri, ca binecuvântare a lui să se pogoară cu deplină putere în tot locul preste ai săi.

v. m.

*** Veste de bucurie la Crăciun.** Prin aceste șire facem de cunoscut cetitorilor „Adevărului”, că noi am avut în zilele de Crăciun mare bucurie care dorim, ca și iubiți noștri frați din tot locul să iei parte din ea, care nici nu să poate spune, nici cu condeiu descria. Noi (câțiva) am mers la Percesen, unde avem 9 frați de români și vr'o 50 de unguri, și frații noștri de români au înștiințat în comună, că noi suntem acolo în seara crăciunului. și s'au adunat atâta număr de popor, de nu încăpeau, și am petrecut până la 11 oare, și și atunci numai cu greu s'au despărțit. Și le-am spus, că și mâne-zi vom fi acolo, și au strigat cu toți, ca ei vin și dacă nu i-am înștiințat. Iar dimineața nu puțini s'au adunat. Venise un mare număr, încât ne-am întristat, că nu mai era loc nici a sta, dară de scaune nici vorba nu era. Deasemenea și după ameazăzi. Numai pentru seara aveam a ne îngriji, unde vom sta, că vedeam, că tot mai mulți veniau. Iar văzînd frații unguri lipsa, ne-au cerut să mergem la adunarea lor. Locul era foarte mare, și totuși ei trebuia să stee afară, că nu încăpeau de mulțime. Deasemenea și a doua zi au petrecut frații toată ziua cu poporul.

Noi am mers a doua zi la Șemleu. și acolo când numai auziră, că suntem acolo s'au și adunat atâta popor, că am luat ușile jos și am deschis ferestrele ca să poată asculta, că erau și pe afară mulți și au ascultat cu pace și liniște și ziceau mereu: Alduiască-le Maica lui Dumnezeu norocul și să le ajute, că bine mai pot spune! Noi spuserăm, că nu noi am început acuma și să știți, că nici diavolul nu să odichnește, ci și el vrea lucrul prin servii lui. Numai ce ți, că au întârziat, au durmit prea mult; acuma când noi am fost sfârșit lucrul și ieșirăm afară, veni primarul cu al doilea și nu avură alta ce face, decât numai ziseră, că mai mult nu avem ce căuta acolo. Dară oamenii toți cu un glas au strigat: Să veniți iarăși, să veniți, să veniți! și ne-au însoțit vr'o 10—12 pe cale mult loc, ca să fim scutiți de ceva batjocură. Pe seară am venit iarăși la Perecei, unde ne aștepta un număr mare de popor cântând și laudând pe Dumnezeu. De Domnul bogata sa binecuvântare preste cuvintele vestite, ca să aducă mult fruct spre alui onoare.

Trimes prin G. Mastan și A. Duoa.

* **Botez în Philadelphia, Pa. America.** Facem cunoscut la toți cetitorii acestei foi, că lucrul Domnului (între români) e început în acest oraș de un an și jumătate. Lupta a fost grea, care și în prezent e tot așa. Inse Domnul s'a îndurat de noi de ne-a dăruit cu o soră, care a pus bună mărturisire despre credința ei în Christos Iisus, la care a și fost primită la botez. Ea e L. Nevrincian din Pesac, com. Torontal. În Dumineca seara la oare 7.³⁰ m. s'a început serviciul Divin, care a fost condus de subscrisul. Ascultători au fost aproape la trei sute. După serviciul Divin s'a îndeplinit actul botezului prin păstorul englez Rev. Elmer W. Dowell S. T. D. De Domnul raua binecuvântării preste a sa plantă, ca să crească la bun timp și să aducă fruct bogat.

Trimes de G. Szilágyi.

* **Botez în Cincinnati O., America.** Lăudat și mărit fie Iehova, Dumnezeu, pentru că el își arată bunăvoința sa păcătoșilor, așa că în ziua de 28 dec. 1913 la adunarea noastră din Cin-ti s'au mai adăugat 3 suflete, urmând Domnului în apă prin botez, depunând mărturisirile pentru credința lor în Dumnezeu.

În aceasta măreață zi cu ocasiunea botezului a fost un număr de popor la Ascultarea Evangheliei, peste 260 suflete. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. pred. R. Igrișan în adunarea noastră. Noii botezați sunt: Stefan Gărdan Ó-Pécska, Aradm. Toma Strenk, Kőrösbökény și Stefan Margita Jebel (Székhely) com. Temes. Domnul fie mărit pentru lucrul său și preste noile plante să reverse binecuvântarea sa cercască, ca când va veni Domnul, să aștepte mult fruct într'insele.

Trimes de Ioan Olariu.

* **Tot din Cin-ti** ne scrie un frate următoarele: Noi vă facem de cunoscut a noastră bucurie, care am avut-o în Dumineca dintie a anului nou 1914, dând Domnul indemn fraților a face o colectă pentru zidirea adunării, care sperăm, că se va zidi, având o colectă bogată în o așa scumpă zi a acestui an nou; cu care colectă stă gata o sumă de 1414 Dolari și 50 cenți, pentru care laudă fie Domnului.

P. Horga.

* **Din Bucuresti, România** suntem avizați, că au avut frații nostri de acolo în seara de 22 Nov. un botez în care s'au putut boteza prin ajutorul Domnului 3 suflete rescumpărate prin sângele Mielului Iisus Christos. O conferință încă au avut frații nostri în zilele Crăciunului, dela care inse ne lipsește raportul. Sperăm, că în viitor îl vom căpăta.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 1 Februarie.

5. Rugăciunea ascultabilă.

Luca 11, 1—13.

Cuvânt de aur: „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți afla; bateți, și vi se va deschide.” Luca 11, 9.

Pilda marelui rugător, care petrecea multe nopți în rugăciune singuratică și cultiva cea mai intimă împărtășire de rugăciune cu ceresul său Părinte, făcu spre învățeci cea mai adâncă impresia și dădu cauza spre cererea: „Doamne învață-ne a ne ruga!” Deși Domnul în predica de pe munte, (Mat. 6, 11.) abuserile (folosirea rea) domnitoare la rugăciune — bolborosirea fără de gând și schimosirea fățarnică — a muștrat-o și a dat îndrumare la rugăciunea plăcută lui Dumnezeu, totuși corespunse el și astădată foarte bucuros cererei arătată, precând el prin rugăciunea exemplară învața pre învățeci și prin pilda următoare i-a îmbărbătat la rugăciunea stăruitoare.

Aici vedem noi: 1. Rugăciunea exemplară bogată de învățătură. (v. 1—4.) 2. Pilda îmbărbătătoare. (v. 5—8.) 3. Provocarea nemijlocită. (v. 9—13.)

Întrebări reasumătoare: 1. Ce doreau învățecii dela Domnul Iisus? 2. La acărui pildă apelară ei? 3. Cine numai poate într'adevăr a se ruga cu aceasta rugăciune? 4. Cari obiecte să le aducem noi mai nainte la Dumnezeu? 5. Ce să poate în una corere săvârși? 6. Cu ce să ocupă cele trei cereri din urmă? 7. Prin ce ajungem noi ascultarea rugăciunilor? 8. La ce provoacă Domnul Iisus nemijlocit? 9. Cum să arată un tată pământesc către copli săi? 10. Ce putem noi să așteptăm desigur dela Dumnezeu? 11. Care dar dooseblt vroa Dumnezeu bucuros?

Duminecă în 8 Februarie.

6. Lumină și întunerec.

Luca 11, 14—26; 29—36.

Cuvânt de aur: „Drept aceea caută, ca lumina care este în tine să nu fie întunerec.” Luca 11, 35.

Domnul Iisus a învățat pre învățecii săi a se ruga și i-a îndemnat la rugăciune stăruitoare. Cât mai hotărit le-a asigurat el lor ascultarea și a căutat a le-o face clar prin diferite pilde. Deci să fie el iarăși în funcțiune ca ajutător, că să cerea dela el vindecare pentru un demonizat. Ca totdeauna, a fost el gata la aceea, dară trebuia s'o pățască, că o așa binefacere află o esplicare foarte răuvoitoare. Contra la aceasta să apără el cu toată serioșitatea și arată contrariilor atât nedreptatea lor în înțelesul lor despre lucrarea sa cât și mai ales poziția lor față de persoana sa.

Aici vedem noi: 1. Învinuire grea și îndreptare serioasă. (v. 14—26.) 2. Sămnuțul pretins refuzat și arătat la sămnuțel cel adevărat. (v. 29—36.)

Întrebări reasumătoare: 1. Care minune a făcut-o Domnul Iisus? 2. Cum să arată poporul la aceasta? 3. Caro învinuire arădicară câțiva oameni? 4. Ce doreau alții, ca să fie aceasta învinuire combătută? 5. Ce spuse Iisus spre îndreptățirea sa? 6. Cine ar mai fi trebuit să fie în legătură cu diavolul? 7. Cum numeșto Iisus aici pe diavolul? 8. Cum să caracterizează el pro sine față de aceasta? 9. La care sămnuțel îndrumă Iisus pro popor? 10. De unde este, că nu-l cunoștea? 11. Ce o ochiul sufletului nostru? 12. Când putem noi vedea pro Iisus ca lumina lumii?

Duminecă, în 15. Februarie.

7. Iisus, un vrăjmaș a fățării.

Luca 11, 37—54.

Cuvânt de aur: „Nu vă amăgiți, Dumnezeu nu să batjocorește.” Galateni 6, 7.

Precând Iisus contra învinuirii, că ar scoate demoni prin capul demonilor, să apăra cu energie și refuză sămnuțel din cer cerut, fu el invitat de un Fariseu, a prânzi în casa lui. Aceasta invitare o primi Iisus. El

merse în casă și să puse îndată la masă, fără, după cum era obiceiul religios, a-și spăla naintea mâncării mânele. Aceasta dădu deci fariseilor mare batere la ochi și dădu Domnului cauza la o îndreptățire continuată a lucrării sale, care înse fu ca o pără serioasă contra fariseilor și cărturarilor.

Aici vedem noi: 1. Imputarea contra fariseilor. (v. 37—44.) 2. Imputarea contra cărturarilor. (v. 45—54.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine invitasă pro Iisus la o mâncare? 2. Cum să puse Iisus aici la masă? 3. Cum să arată Fariseul la așoasta? 4. Prin ce îndreptățeste Iisus modul lucrării sale? 5. Ce spunu el despre lăuntru fariseilor? 6. Cari lucruri nepăruite externe era lor foarte importante? 7. Pe ce să sprijiniră ei foarte față de ceilalți iudei? 8. Cu ce asemănă Iisus pro farisei și cărturari? 9. Ce aruncă el încă îndecosebi în fața cărturarilor? 10. Ce voiau să facă acuma cu Iisus? 11. Ce nen învățat pre noi aceasta lecțiune cu mare serioșitate?

Duminecă, în 22. Februar.

8. Credința alungă temerea.

Luca 12, 1—12.

Cuvânt de aur: „Tot cel ce mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Fiul omului va mărturisi pentru dînsul înaintea îngerilor lui Dumnezeu.” Luca 12, 8.

Imputările, pre cari Iisus le arădică în formă aspră și doară și în vorbire cu glas tare contra fariseilor și cărturarilor, a dus la o adunătură de câteva mii de oameni, cari să îmbulzau și ocupau o ținută dujmană contra Domnului și învățăceilor săi. Aceasta să pare a fi îngrozit pre învățăcei și a-i face fricoși. Cum să adună o grămadă de puți fricoși în jurul mamei lor, așa s'au fi adunat și învățăceii în jurul Domnului și cu fețele îngrozite s'a fi uitat cu așteptare la mulțimea cea dujmană. Aceasta stare fricoasă a învățăceilor dă deci causă Domnului; a le spune multe feluri de cuvinte de îmbărbățire și încurajare.

Aici vedem noi: 1. Fiți siguri de cauza voastră, că voi aveți adevărul. (v. 1—3.) 2. Nu vă temeți, că voi stați

sub scutul lui Dumnezeu. (v. 4—7.) 3. Mărturisiți-vă către mine, și și eu mă voi mărturisi către voi. (v. 8—10.) 4. Sprijiniți-vă pe Duhul sfânt, el va fi sprijinul vostru. (v. 11—12.)

Întrebări reasumătoare: 2. Ce aven vorbirea cea aspră alui Iisus contra fariseilor și cărturarilor ca urmare? 2. Cum le merso învățăceilor la acoasta adunătură? 3. Ce ținū deci Iisus ca la loc? 4. De ce dojenește el pre ai săi cu serioșitate? 5. Ce le spune el lor despre adevăr, care-l cunoscura ei? 6. De cine să nu se teamă ei? 7. Cine singur esto de temut de toți oamenii? 8. Ce va face Iisus cu mărturisorii cei credincioși? 9. Care păcat nu să poate ierta? 10. Pe cine să se sprijinească învățăceii la răspunderea credinții lor? 11. Ce te-a învățat pre tine aceasta lecțiune?

Pentru Duminecă, în 1. Martie.

9: Incredere în bogăție și încredere în Domnul.

Luca 12, 13—31.

Cuvânt de aur: Luca 12, 34.

Pentru Duminecă, în 8. Martie.

10. Priveghiare.

Luca 12, 35—48.

Cuvânt de aur: Luca 12, 37.

DIFERITE.

Iisus cel necunoscut.

Învățătorul Fankhausen scrie în „Berner Brosamen“ (1912, Nr. 12): Un preot nou în Zürich III. cercetă din cauza învățarei religiunii o școală. El voiește să vorbească despre Christos și întreabă copiii din fața locului: „Cine dintre voi știe ceva despre Iisus?” Numai doi dintre toți arădicară mâna. „Și voi ceilalți, în fapt nu știți nimic despre Iisus?” Copiii scuturară din cap rușinați, acela nume li lor strein. „Dapoi de unde știți voi doi despre Iisus?” „Din școala duminicală”, răspunseră amândoi. Așadară nu din casa părintească, ci din școala

duminecală. „Voi învățătorilor a școalei duminicale, este lucrul vostru între astfel de împrejurări de lipsă ori nu?” întrebă Fankhausen cu dreptul. Și cu asemenea drept adăugăm noi: „Voi părinți, țineți la aceea, ca copiii vostri cel mai bun, ce capătă, să le fie de voi dat! Școală și biserică trebuie să avem noi, și, lăudat fie Dumnezeu, noi avem și școala duminicală. Inse nimene dintre părinții credincioși să nu lase numai altora acest privilegiu prețios, a face pre copiii lor cu Dumnezeu, cu Fiul lui Dumnezeu și cu cuvântul lui Dumnezeu cunoscuți. Pentru ce avem Duminecele?”

Din Führer.

Numele Iisus.

Un oficer de cavalerie era greu rinit. În fantasiile sale friguroase să credea el a fi încă în fruntea trupei sale și văzu, cum un tun greu avea să fie slobozit față de el. Frica sa era mare. Eu îl intrerusei: „Nu-i aici nici un tun, D-ta ești între prieteni.” „Lăsați-mă singur”, strigă el întunecos, „eu trebuie să iau iarăși comanda și să învoiesc atacul.”

„Nu”, zisei eu, „noi nu voim să vorbim despre lupte; mai bine să vorbim despre Iisus.”

Amintirea acestui nume să păru a șterge tulburarea lui înfricoșată. Frigurile pieriră, un zimbet merse peste fața lui pălidă. După o pauză mică zise el în liniște: „Iisus, Iisus, el a spus: „Veniți la mine toți, căți sunteți osteniți și înșărcinați, eu vă voiu da odihnă.” Eu așa odichni; sunt atât de ostenit.”

Seurt după aceea intră el în odichna vecinică.

Din Wge.

În fața morții.

Un predicător zise într'o adunare mare: „Mulți dintre voi cred, că nu au lipsă de Mântuitorul, pentru că sunt bogați, inse va veni o zi, în care va bate moartea la ușa voastră, și copilul vostru va muri, și nu va fi ban, care să vă liniștească inima.”

Atunci să seulă un bărbat și părăsi casa. El însăși vorbește despre aceea: „Eu mersei acasă și pașii în odaia de copii și privii în fața unicului meu copil și zisei: „Dumnezeule, cum ar fi, dacă ar trebui să moară acest copil!” Ach, atunci a nu avea nedejde, a nu avea Mântuitor!”

„Și acesta fu punctul de întoarcere în Ce-s ale lumii bogății? — [viața sa.
Un nimic
De năsip,
Năceaz fără de sfârșit.”

Din Wge.

Și sub zădie e Duminecă.

O mamă, care dureros că nu umbla încă în căile lui Dumnezeu, voia într'o Duminecă să trimeată fetița ei la prăvălie (duchian, boltă) cu o coșăruță, a-i aduce ceva. Copila știu din școala duminicală, că aceea nu-i iertat a face, și zise către mama: „Dapoi mamă iubită, astăzi fi Duminecă!”

„Ach, nu face nimic,” zise mama, „tu poți lua coșăruța sub zădie (că-trință), atunci nu o vede nimene.”

„Dară mamă,” respunse Mariuca cu seriositate, oare nu-i și sub zădie Duminecă?”

Din Wge.

CVITĂRI.

Pentru cei lipsiți din cercul fratelui Ignea am primit ajutor din următoarele locuri: Kőrösbökény 75·20 cor. God 20— cor. Crocna 5·50 cor. Borsá-Ujfalú 8·50 cor. Felső-Lapugy 9— cor. Palota-Ilva 7— cor. Széphely 14·48 cor. Szászsebes 10·70 cor. Laláncz 8— cor. Românești și Iász 6·84 cor. Hosszúliget 13·54 cor. Szuzánfalva 24·10 cor. Kavna 2— cor. Keszend 4·64 cor. Feltót 4— cor. Fönlak 18— cor. Tulka 10— Kőkaró 11·12 cor. Petrozsény 4·50 Alsódombró 4·20 cor. P. Hodos 2— cor. Tinód 8— Szelezsény 3— cor. Cincinnati, America prin Mita Răca

10.— cor. Solymosvár 8:20 cor. Tötös 20.— cor. Mihelö 5:60 cor. Szelistye 6:60 cor. Aradgálj 6.— cor. Nagy-Pél 13.— cor. Atyás 16:55 cor. Garba 2:06 cor. Tözmiske 4:40 cor. Kurtya 1:40 cor. Magyarád 14:20 cor. Krassófüzes 3.— cor. Karasztó 5:60 cor. Rosztöcs 7.— cor. Nadab 6.— cor. Barza 2:40 cor. Aranyosvágás 11.— cor. Akron, America, prin G. Magyar 100.— cor. Jigălia, România 40.— cor. Bozosa 10:52 cor. Szakács 8:60 cor. Csigérszölös 25.— cor. Gyula-Varsánd 20.— cor. Brád 7.— cor. Bedecs 6.— cor.

Mulțămită în numele Domnului și a celor lipsiți. Mateiu 25, 45.

Sida Tódor.

PUBLICĂRI.

Calendarul pentru cetitul bibliei a apărut. So poate căpăta la: Welker József Budapest, VII. kerület, Hársfa-utca 33. szám.

„Cartea de clasă și fir conducător” pentru învățătorii școlii duminicale. Prețul 50 fl. de exemplar și 5 fl. poșta. So poate procura la: Welker József Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz.

Să caută un serv credincios, pe lângă o simbrionă bună, anul întreg sau și pe 3 luni, cu familie, sau și fără familie, la o casă credincioasă; dară așa om, la care nu-i frică de lucru și nici a umbla cu caii. Tot aici să caută și un tânăr în vrastă de 14—15 ani cu plată anuală. Ziua Domnului să poate pe deplin sūrba. Deslușiri dū Ioan Oala Garba Up. Borosjenő, Aradmegeye.

Să caută un băiat în etato de 12—14 ani ca învățcel de pantofar șuster cu o plată bună pe săptămână. Condiția e: să fie crescut de părinți creștini. Însoare și aceea a gândi, că nu aici în apropiere, ci în America, de unde nu poate merge tot la câteva zile la mama. Mai de aproape să pot înțelege părintii copilului prin epistoale cu fratele Florea Stamoran, 824 Bank Str. Cincinnati Ohio, America.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

„PATRU ANOTIMPURI”

Calendarul Poporului Creștin
pe anul 1914 a apărut.

Prețul este de 50 fileri exemplarul, și 10 fileri este portul poștal. Pentru colportari și cari iau mai multe, să dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK”
„MULT JELEN JÖVŐ”
precum și calendarul german:
„JAHRESZEITEN”

și calendarul slovăcesc:
„ŠTYRI ČASTKI ROKA”

De asemenea
„CÂNTĂRILE SIONULUI”

Prețurile sunt:

În pânză legată	Cor: 1.60
Legată în piele	„ 2.70
Legată în piele și aurită	„ 4.—

„CÂNTĂRILE EVANGELIEI”

În legătură simplă	cor. 7.—
În legătură fină	„ 9.—
În legătură de piele și lux	„ 14.—

Toate aceste să pot procura la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

∴∴ și la ∴∴

BERBEKÁR VAZUL

KÖRÖS-BÖKÉNY

(Arad-megye).